

V letošním školním roce bylo provedeno 3 010 hospitací, z nichž vyplývá, že pedagogové nejčastěji využívali frontální formy vzdělávání (69,1 %), které preferovali před samostatnou prací dětí (56,6 %) i skupinovými činnostmi (42,1 %). Podhodnocena zůstala práce dětí ve dvojicích, kterou při vzdělávání pravidelně využívalo pouze 14,2 % pedagogů. Ve srovnání s loňským školním rokem se daří snižovat podíl frontální (hromadné) práce s dětmi, která je charakteristická dominantním postavením učitele a společnou prací dětí. Je však nezbytné upozornit na negativní skutečnost, že pravděpodobně také z důvodu většího počtu dětí ve třídách dochází k poklesu zařazování skupinových činností, při kterých je podporována spolupráce více než dvou dětí.

Pozitivně je hodnocena skutečnost, že školní inspektoři při hospitacích v 79 % zaznamenali zařazování dovednostně-praktických metod, které zahrnují různorodé činnosti pohybového, výtvarného, hudebního, pracovního i praktického charakteru a kterými si děti osvojují motorické a psychomotorické dovednosti. Problémové učení zaměřené na rozvoj myšlení, schopnosti řešit problémy a překonávat obtíže bylo zařazováno v hospitovaných celcích alespoň okrajově ve 42,3 %. Při vzdělávání byly uplatňovány i další aktivizující (53 %), komunikativní (60,7 %) a projektové metody (12,3 %). Z analýzy využívaných metod a forem lze soudit, že pedagogičtí pracovníci moderní a efektivní metody znají, ale v některých případech je do výuky plnohodnotně nezapojují.

Z pohledu odborné kvalifikace pedagogických pracovníků lze konstatovat, že v hospitovaných blocích 83 % kvalifikovaných učitelů účelně uplatňovalo situační a prožitkové učení založené na zprostředkování prožitků vycházejících z reálného prostředí, které děti obklopuje. Nekvalifikovaní pedagogové je využívali z 69,3 %. Taktéž zařazení postupů souvisejících s učením hrou za podpory smysluplného využití didaktických pomůcek se lépe dařilo (o 10 %) kvalifikovaným učitelům. Dostatečně pestré formy rozvoje hrubé i jemné motoriky ve vyšší míře realizovaly kvalifikované učitelky (hrubá motorika o 14,1 %, jemná motorika o 6,6 %). Ze zjištění je zřejmé, že odborná kvalifikace má dopad na strukturu a volbu volených metod a forem práce s dětmi, přesto se projevilo, že jejich efektivita využití a zařazování má návaznost také na metodické vedení, osobnost pedagoga i podmínky vzdělávání v konkrétní škole. V motivování dětí byly aktivity ve třídách zaměřeny tak, aby byly co nejvíce propojeny s praxí a životními situacemi. Motivace dětí však byla ve velké míře kolektivně organizovaná a nedocházelo k využívání individuálně cílené motivace na základě podpory vnitřního zájmu dětí.

Celková kvalita poskytovaného vzdělávání má vzestupnou tendenci, což dokládá i fakt, že školní inspektoři vyhodnotili 91,6 % vzdělávacích aktivit jako dětem přínosných a rozvíjejících jejich osobnost. Obecně lze konstatovat, že vzdělávací cíle, tedy záměry vzdělávání, které jsou základními orientačními body při přípravě a plánování vzdělávání, byly v 97,7 % pedagogy stanoveny a v 95,8 % splněny. V 89,7 % hospitovaných blocích byly u dětí rozvíjeny vědomosti – poznatky, které si osvojovaly učením, a v 86,6 % dovednosti. V menší míře (47,8 %) byl podpořen rozvoj názorů a postojů dětí. Výuka byla organizačně a pedagogicky dobře zvládnuta při 88,6 % hospitacích.

V režimu dne byl vymezen dostatečný prostor pro spontánní aktivity a nezávazné dětské hry, které si děti volí dle svého zájmu, na základě své vlastní volby. Podíl spontánních a řízených činností byl v 86 % hospitací vzájemně vyvážený.